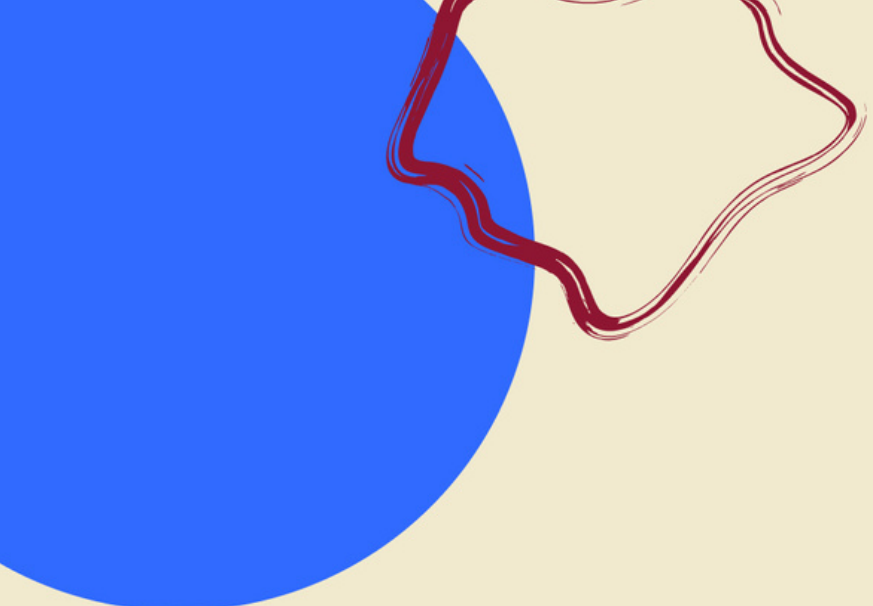

DJES

DANISH JOURNAL OF EDUCATION STUDIES

MIT DIGT ER MIN STEMME

Digte om digte i forskningsprocesser

Klaus Thestrup

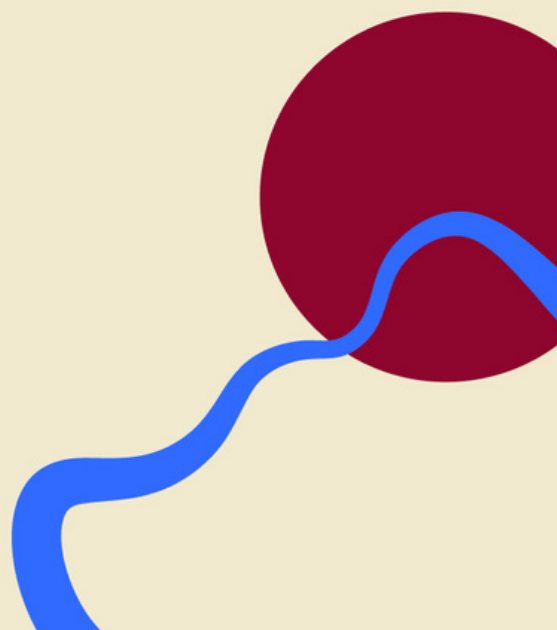
Lektor ved DPU, Aarhus Universitet

INDBLIK & INDSPARK

TEMANUMMER: Mærkelige Metoder

JANUAR 2026

PUBLICERET ONLINE

Kolofon

Redaktører

Miriam Madsen (chefredaktør), Maria Louise Larsen Hedegaard, Kim Holflod, Karina Kiær, Bea Møller Schmidt, Julie Reng Andersen, Katrine Mygind Bach, Simon Langkjær, Nanna Bregnballe & Daniel Kardyb

Nummer

Årgang 4, nr. 2/2026, publiceret fortløbende

Artikeltype

Indblik & Indspark

Adresse

Department for Education Studies
DPU, Aarhus University
Tuborgvej 164, 2400 Copenhagen NV:
djes@edu.au.dk
<https://tidsskrift.dk/djes>
ISSN: 2794-3445

Visuel Identitet

Puk Dam Sørensen

This work is licensed under a Creative Commons
Attribution 4.0 International License

MIT DIGT ER MIN STEMME

DIGTE OM DIGTE I FORSKNINGSPROCESSER

Klaus Thestrup

Lektor ved DPU, Aarhus Universitet

Digte og forskning

Hvordan kan digte indgå i forskningsprocesser? Digtene i denne digtsuite indfanger en del forskellige aspekter af det spørgsmål.

Her kan du som læser møde refleksioner og overvejelser i digtform. Jeg har også et foto med fra mit eget kontor, hvor digte, skitser og modeller eksisterer samtidigt i processer, der kan se komplekse ud (Kølln, 2022). Dette kommenteres direkte i digtet Samtidige spring i digtsuiten. Fotoet er i øvrigt taget af Tor Birk Trads. I billedet ses en model for en måde at tænke forskning som et åbent laboratorium (Thestrup & Robinson, 2016). Jeg kommenterer denne model efter selve digtsuiten, men tænk hele denne tekst som en form for poetisk feltdagbog med tekst, digte og en enkelt model for et menneske, der som jeg selv er på ny grund og hvor alt i princippet er på spil. Digtene i digtsuiten handler blandt andet om processerne i et forskningsprojekt, hvor det som anes måske kan berøres og indkredses og dermed få betydning for både metodevalg, formuleringen af undersøgelsesspørgsmålene og i sidste ende svarene på det, som forskeren vil vide noget om og kunne noget mere af.

Betragt dette næste lille afsnit som en form for guide til digtene, som du kan springe over eller læse først eller bagefter. Digtene indeholder under alle omstændigheder et væld af tanker og formuleringer, som går længere end denne rammesætning. Digtsuiten er bygget op på følgende måde: Først digtene Ny begyndelse og Tæt på og langt væk, der begge to handler om at bevæge sig ind i det materiale, som forskeren undersøger ved selv at skrive digte. Det næste digt Traditionen taler handler om traditionens begrænsning, fordi noget ikke længere kan ses. Så går det løs med digtene At forske er at digte og Samtidige spring, hvor det at forske og digte stilles op i forhold til hinanden. Mit digt er mit handler om, hvem der egentlig skal skrive digtene i forskningsprocessen. De to næste digte Vores værksted og Laboratorium handler om det, der kan ske i en proces, hvor digte er en del af den. Til sidst kommer digtet Tal med verden, der handler om kommunikation og formidling.

Efter digtsuiten kommer der en søgende tekst omkring forskning som et åbent laboratorium og de måder, hvor digtene kan indgå. Til allersidst spørger teksten, om man kan tale om en poetisk videnskab, om digte kan kaldes forskerdigte eller om digte kan blive en måde at stå i det næste på. Dér, hvor svarene på spørgsmålene ikke findes endnu. Dette er en poetisk feltdagbog med en digtsuite indeni, så spørgsmålene får lov at stå der til din egen refleksion. Nu er de nævnt allerede her og kan måske farve turen gennem teksten. Til allersidst i den samlede tekst kommer digtet Livets gesandt, som stiller spørgsmålet om digtets potentiale i mødet mellem poesi og videnskab.

God fornøjelse med læsningen.

Ny begyndelse

Rejsen til verdens ende, jordens indre
Fornuftens grænse, tavsheden på papiret
Indtil kunsten rømmer sig og taler forsigtigt
Bagved afgjorte spørgsmål og givne svar

Ord bliver jord, tanker bliver handling, livet
Bliver gjort, udført, bevæget, flyttet, vigtigt
Tanken tom for retning, hjernebarken blød
Hænderne rejser sig i solen af ny form

Jeg er til stede i labyrinten af huller og kød
Kontakt sker med skovle og dans i mørket
Der er langt til sikre grænser fyldt med vagter
Kan du mærke jorden skride under dig?

Forskellen ophører og herfra kan der tales
Huden kildrer og fingrene klør på kanten
Hovedet er nedsænket i klar glødende saft
Jeg kan se smagen og høre enhver opskrift

Spændetrøjen falder af mine egne skuldre
Solen skinner af strækbart skind og tegninger
Vi ændrer verden ved at bo indenfor i den
Det er her, den smager godt og fylder munden

Penslen maler tykt og stødende på papiret
En tusch jagter sandheden på en linje
Forskeren åbner øjet for kroppen og hvisker
Tal smukt, tal umuligt, tal skrattende, tal!

Tæt på og langt væk

En forsker rækker ud efter et fornuftigt digt
Men det er ikke lige til at styre, det digt der
Heller ikke selvom det ikke er skrevet endnu

En regnbyge af inderlighed presser sig på
Et sprog, der vil løbe rundt selv i en ørken
Det vokser på vaklende ben og taler højt

Digtet er privat, det handler om alle
Der er adgang til falmede håb og styrke
Her står en person og bliver stående

Hver eneste ny linje er en lang rejse
En balancegang mellem risiko og chance
Et klaver af små ord, som holder fast

Det er så mærkeligt at tænde en stjerne
På papiret og mens nogen læser livet op
Mit digt er en cykel og et rumskib i mørke

Der er ikke meget fornuft at finde, kære forsker
Men hvis du vil mærke døden tæt på
Så skal du kysse livet, mens det snubler

Skriv selv om dit eget skrig for at forstå
Så kan du bede alle andre om at skrive
Linjer hvor det drypper af angst og kød

Traditionen taler

Traditionen er fuld af glæde
Ingen behøver at forklare sig
Blikket på verden er skruet fast

Traditionen taler ikke om grænser
Ingen overtræder dem alligevel
Selvom de hopper rundt i horisonten

Traditionen ser ikke sig selv se
Ingen opdager det de ikke ved
De nye skridt bliver ikke taget

Traditionen forlanger alt af de nye
Ingen slipper for at forklare sig
Blikket ligger fast til alle er enige

Traditionen holder skåltaler
Alle beundrer de fantastiske sejre
Ingen ser risikoen for gentagelse

At forske er at digte

At forske er at digte, sanse verden i små ord
Direkte adgang til sproget og mærke livet i mellemgulvet

Her gør det ondt at leve, her folder livet sig ud
Vi brænder op i lufttomme rum og skriver om det

At digte er at forske, skabe verden i små ord
Se hvor de flyver hen og standser op og bygger til

Her står jeg i nye landskaber og ælter ler til en ovn
Om lidt står her huse og køkkener og kærlighed

At forske er at digte, fortælle om lange dage
I ord, der stædigt vil have plads uden at kende sig selv

Her må jeg rejse mig og tale, mens jeg endnu kan
Se verden i nutid og fylde tavsheden med lyd

At digte er at forske, svæve mellem klippestykker
Danse på stjerner og sorte mellemrum

Her kan jeg blive et vi, som taler sammen
Om at forandre verden i al sin vælde

Samtidige spring

Der sidder han så, forskeren, digteren
På kontoret, foran skærmen, en mandag
Bemærk det flydende set-up i fotografiet

Her en færdig model i en tekst med pile og processer
Der et digt undervejs på en anden skærm, heller ikke færdigt
På bordet små skriblerier på et A4-ark og en billig kuglepen

Til venstre mappen med slidt papir og gamle tanker
Til højre post-it notes med det som ikke er værd at huske
Kaffen står udenfor billedrammen og er allerede kold

Hænderne er i gang, ingen ved, hvad det næste er
Mere til digtet? Mere til modellen? Mere til kuglepennen?
Billedet står stille i et tilbageholdt åndedrag

Det rejser sig i hovedet inde bag øjnene
Alt sker samtidig, fordi svarene får lov at vente
Tankeværksted i solen fra vinduet

En bevægelse i frihed, før noget er på plads
Hjernen maler en skitse med hurtige streger
Kan det mærkes? Kan det ses? Kan det høres?

Hvert eneste øjeblik står modsætningerne i kø
Digtet er en form, som fanger et liv i forandring
Det samme gør modellen om et åbent laboratorium

Jeg er fag og menneske på samme tid, forskende digter
Eller digtende forsker med hænderne i sandkasser
I mødet med børn, som vil og tør og prøver og måske kan

Pædagogik er noget, som skabes på stedet
Uanset hvor det sted er og uanset hvem der er med
Den yderste tanke og de våde fødder i græsset

Så der sidder han så, personen med et navn og en titel
Og bliver ved med at søge og handle samtidig
Så meget han nu kan, mens jorden drejer bag døren

Mit digt er mit

Mit digt er min stemme
Herfra jeg råber, hvisker, gisper
Ud i verden og ind i mig selv

Her er et enkelt ærligt punkt
Et sted hvor jeg holder ved
Jeg deler gerne med alle

Hvis du vil høre den stemme
Så spørg mig om jeg vil tale
Fortæl om du vil høre mig

Du skal ikke tale for mig
Det skal jeg nok selv
Men vi kan digte sammen

Vores værksted

Jeg ligger i tør, tung flormelis, ind til huden
Sammenkrøllet, endnu ikke født, lukkede øjne
Alt er hvidt og alt er uforståeligt, endnu
Farven strækker sig til alle sider, uden ende

Om lidt kan jeg åbne mine hænder og gribe
Klemme, presse, ændre, forme, fylde liv på
Enhver genstand, enhver væg, enhver følelse
Indtil jeg møder en anden, som gør det samme

Skal vi lave et bord? Skrive et digt? Bygge en dans?
En kultur med mennesker og udsigt? Et værksted for alt?
Hjælp mig med at forme og hjælp mig med at fejle
Jeg giver frokost i pausen mellem hver kamp

Her i sandet, melet, luften, tyngden, tavsheden
Ligger et ansigt, en krop, som dukker op i hånden
Den her knitrende lyd af mulighed, når jeg gør noget
En ny række af ord foran mig og foran dig

Laboratorium

Det åbne rum er midlertidigt
En legeplads bag en dør af glas
Her kommer man ikke bare ind

Det gælder om at trække vejret
Være et bestemt sted og vente
Skrive og danse til det pludselig sker

Alle skal komme med alt de har
Og smide alt væk nøjagtig samtidig
Hver bevægelse er kendt og helt ny

Her er ingen modstand og ingen lås
Alt kan flyttes selvom det står fast
Muren findes indeni under huden

Invitationen er radikal, når alt er ler
Puslespil uden færdige brikker
De skal klippes frem med en saks

Rummet er en byggeplads, en leg
Indtil du går ud eller bliver træt
Eller du må blive til natten er forbi

Herinde lugter det af sved og flammer
Skridt for skridt stables nye klodser
Indtil en ny rytme pludselig er til

Tal med verden

Alle former skal søges, findes, prøves
Fortæl i billeder, lyd, tekst, krop, digte, noget
Ud på internettet, ind i de sidste bøger

Konferencer med poesi, tekster med digte
Ikke bare illustration eller tillæg eller ekstra
Men selve måden at tale på, forme, støbe, male

Campingplads, blogpost, revy, digtsamling
Steder at vise, spørge, dele, udvikle, skabe
Ord efter ord i sprog, der ikke kan reduceres

Pensel, blyant, speedmarker, cursor, piletast
Alt hvad der gør, at vi taler om fremtiden
Alt hvad der gør, at vi taler sammen og lytter

Hvis nogen forstår på tysk, dann geht das auch
Hvis nogen forstår på tegnsprog, så lær mig det
Hvis nogen forstår på en skærm, så tænd den

Kommunikation er en regnbue i alle farver
Videnskab er forandring på en iskold jord
Mine små linjer et forsøg på at række ud

Fortætning eller digt?

Det er aften efter en lang dag med læsning af artikler, læsning i en digtsamling og adskillige digtudkast. Det er noget særligt at ville digte. En koncentration om ingenting. At tillade spring mellem tanker, der ikke er tænkt endnu. Jeg lytter til musik, mest klaver for tiden, for at komme derhen. Jeg kigger på min skærm eller skriver i min notesbog. Jeg kan sidde hvor som helst, bare der ikke skal ske andet end at skrive digte. En proces, hvor jeg finder på, hvor noget opstår, mens jeg skriver en linje eller tegner en model eller skubber til en forklaring. For tiden har jeg en rytme eller en bestemt form i fingrene. 3 linier til en strofe og så en ny strofe. Det må godt fylde op til en A4-side. Det kan blive anderledes på et tidspunkt, men lige nu får jeg plads til at fortælle noget. Hver linie kan stå selv og samtidig kan de 3 linier tilsammen give et mere samlet udtryk. Hver strofe er et skridt i en længere rejse igennem et materiale. Sådan er det for mig at skrive.

Så laver jeg lidt mad, mens tv'et beskriver den næste katastrofe. Jeg lytter til, hvad reporteren siger og jeg forfærdes, men et sted langt nede mumler noget andet og vil op igen. Jeg sætter mig igen ved mit skrivebord og ser på min skærm. En ny kop kaffe står klar på bordet. Mine tanker bevæger sig igen hen over tastaturet.

Så det kan være sådan, at interviewene bliver til digte. Altså kvalitativ forskning med interviews og derefter digte. Og det gøres af forskeren, som vælger sætninger ud af hvert interview, arrangerer disse sætninger, så det ligner digte og gør dem færdige, så de står så præcist som muligt (Miller et al., 2015). Men det er ikke digte ifølge den her måde at tænke på. En forsker taler om at beskrive en essens. En poetisk undersøgelse, der tager form af en fortætning eller en vanddråbe (Kølln, 2019). Men samtidig er der alligevel noget andet på spil. Denne undersøgelse kan bygge på nogle principper som f.eks. at det færdige digt skal indeholde oplevet erfaring, overraskelser og ny indsigt (Faulkner, 2007).

Men netop disse principper kan jo ses sådan, at digte ikke bare er et metodegreb eller blot en fortætning af et interview, men udtryk for et formsprog, som netop digte kan have. Digte kan jo netop handle om en oplevet erfaring, en måde at beskrive denne erfaring på og måske en ny forståelse af sig selv i verden. For den, der skriver, så skal forbindelsen mellem erfaringen og teksten være der, for det viser sig øjeblikkeligt i de ord og sætninger, der er ved at dukke op i skriveprocessen. Det er ikke sikkert, at der er svar, men der er noget på spil. Digte, som er skrevet frem efter disse principper, har en særlig kvalitet, som gør dem til det, de er, nemlig digte, der kan læses udenfor selve den forskningsproces, de er skabt i – som selvstændige udtryk.

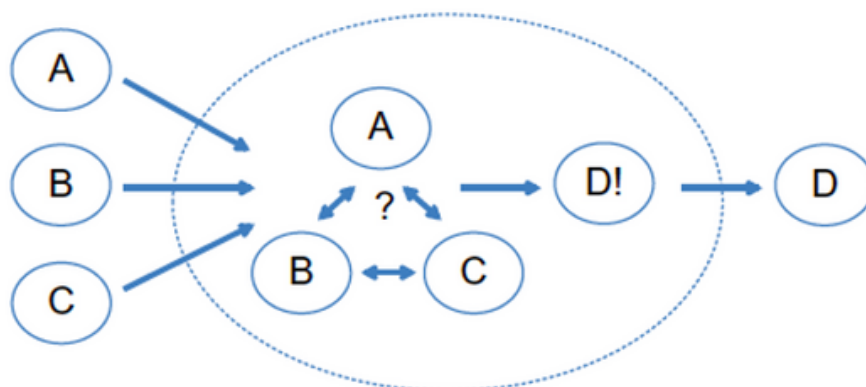
Men hvad nu hvis resultatet af processen er, at formsproget bliver anderledes? Hvad nu hvis digtene ikke er skrevet som skarpt formulerede versioner af det, en interviewperson har sagt, eller udtrykker en sproglig erkendelse i digtform, men tvivl eller søgen? Hvad nu hvis digtet befinder sig i alle mulige andre former, som ikke bare kan skærpes til en færdig forståelse?

Et digt er tæt på en oplevelse, en sansning, en smerte, en jubel, men det er jo ikke sikkert, at det bliver skrevet nemt, enkelt, færdigt, fornuftigt, fortættet, men er kaotisk, søgende, tøvende, prøvende, frækt, springende, ufærdigt i både indhold og form uden af den grund at blive mindre udfordrende eller mindre vigtigt. Digte kan stille spørgsmål og formulere noget, der næsten ikke kan siges eller skrives ellers, men det er ikke det samme som at de indeholder svar eller løsninger.

Det er faktisk ikke sikkert, at det betyder noget, at et digt stritter imod. Et digt kan jo læses op og lyttes til af en eller flere personer. Det kan være så sprælsk, det være vil, men det kan altid diskuteres og fortolkes og placeres af dem, der læser det op. Svaret på et digts indhold eller formsprog er ikke nødvendigvis hos teksten, men ligger hos det fællesskab, der anvender digtet på en eller anden måde. Det kan tegnes eller males eller skrives igen i sand eller anvendes til inspiration for en dans. Alt sammen noget, der gør, at digtet bliver materiale for refleksion eller ny handling. Et digt kan vendes og drejes for at bringes til at tale til dem, der lytter, læser eller gør noget med det. Erkendelsen ligger i fællesskabet, ikke nødvendigvis i teksten. Forskeren kan bede deltagerne i en forskningsproces om at skrive og formidle digte og forskeren og deltagerne kan i fælleskab skrive og formidle i en kollaborativ poetik (Johnsen, 2022). Formålet er at gøre det muligt for deltagerne at forholde sig til kompleksitet og udfordringer i livet og måske bane vej for forandring. Forskeren kan skifte plads fra at være den, der står udenfor processen og kan gennemskue data til at være den, der er indenfor og midlertidigt ser en anden sammenhæng eller måske er med til at skabe den.

Det åbne laboratorium

Men at skrive et digt på et stykke papir eller læse et digt op er kun én måde at formidle til andre på. Det kan foregå med musik til eller det kan skrives ind i en mur med en mejsel eller indgå som en del af et maleri eller et foto. Det kan formidles af en, få eller mange. Det kan ske fysisk eller online, synkront eller asynkront. Digtet indgår i en sammenhæng, hvor det ændrer sammenhængen eller bliver ændret af sammenhængen eller begge dele samtidig. I modellen her nedenfor skitseres det åbne laboratorium som en måde at indkredse en forandringsproces på, hvor eksperimentet står centralt.

(Thestrup & Robinson, 2016)

I princippet kan alle materialer, alle værktøjer, alle rum og alle processer sættes på spil og få muligheden for at mødes (Thestrup & Robinson, 2016) og udvikles til nye kombinationer, undersøgelser og transformationer (Boden, 2012). Processen bevæger sig fra eksisterende praksisser for laboratoriet sættes op (A, B, C), mens forandringen foregår inde i laboratoriet og en ny praksis etableres (D!), samt efter laboratoriet, hvor denne praksis eksisterer (D) til laboratoriet sættes i gang igen. Alt dette indeholder både digitale og analoge elementer, hvor også generativ kunstig intelligens indgår (Eldagsen, 2024).

Deltagerne på en kulturel mødeplads (Jerg & Thestrup, 2025) er sammen om eksperimentet i et eksperimenterende fællesskab (Thestrup, 2013). Digtet og det at skrive digte indgår i en forskningsproces, hvor forsker og deltagere forsøger at etablere en ny praksis ved at skabe denne nye praksis med processer og udtryk, der ikke var der før. I denne proces forandres både digtet og de andre elementer, der indgår. Et digt bliver ændret af at blive brugt i en dans og dansen bliver anderledes af at et digt indgår.

Det svimlende ved det åbne laboratorium er, at deltagerne i et sådant både skal kunne anvende sin eksisterende viden og kunnen og samtidig kunne være klar til at forandre, forny eller forkaste alt for at kunne opfange det, der kan blive et nyt udtryk eller en ny proces for at nå frem til et udtryk. Det svimlende er også, at laboratoriet ikke kun handler om at afdække noget, men også om at konstruere noget. Digtet er en materialitet, der eksisterer i verden, hvad det ikke gjorde før, skabt ved at blive skrevet, sat op på en side på forskellige måder, læst op og transformeret i et åbent laboratorium i et fællesskab. Det er altså en videnskab, der både kan beskrive og bygge samtidig. Et digt repræsenterer ikke kun noget, der har været, men også noget, der eksisterer i verden og kan endda pege frem mod noget, der kan blive.

Digte kan være vanskelige at skrive og læse, fordi noget komplekst skal skrives og læses, men netop af den grund kan digte være en vigtig beskrivelse af noget, der åbner sig for komme et forsigtigt skridt tættere på at kunne se en måde, noget er på, der måske kan skabe en genkendelse, en overraskelse eller endda en erkendelse hos skribenten eller læseren. Selve det at digte er en måde for forskeren at blive opmærksom på det, der endnu ikke kan vides, samtidig med at forskeren selv er tilstede i verden. Det åbne laboratorium er en særlig mulighed for at orkestrere måder at lade digte indgå i disse processer. Ord og sætninger kan være elementer, der indgår i multi-mediale udtryk eller noget, deltagerne leger og med og prøver sig på. I det åbne laboratorium er digte en formbar materialitet og det at digte en måde at skabe denne materialitet på. Ord og sætninger er som minimum også lyd og opsætning, og ord og sætninger er noget, der anskues, undersøges og konstrueres til et bestemt formål (Reiche et al, 2005).

Poetisk videnskab?

Det er blevet sent søndag aften og jeg stopper her. Kaffen er kold. Næste digt venter i hovedet og næste forskningsproces med digte skal snart i gang. Hvilken betydning skal digtene have her? Hvad skal man kalde det, når digte i al deres bredde indgår i en forskningsproces og i en formidling?

Måske kan digte være en måde at stå i det næste, som jeg foreslår i en digtsamling (Thestrup, 2025) og være en del af processer, hvor svaret ikke bare er der og måske kun anes, så et sprog for det, der er vanskeligt at opfange, bliver afgørende? Der hvor forskning bliver til reel forskning og ikke bare en gentagelse af det allerede kendte. Bagved ligger det, jeg ved og kan. Foran ligger det, jeg ikke kan eller ved. Måske kan man som Maria Toft tale om en poetisk videnskab, som insisterer på digtet som et sprog at tale med verden i (Husum, 2023; KlimaMarts, 2024). Måske kan digte åbne for spændingsfelter, som står og dirrer i egen ret som netop digte og som samtidig indeholder undersøgelser, der springer ud af en forskningsinteresse. Måske kan den poetiske videnskab formidle sine undersøgelser som forskerdigte, som Emil Falster kalder sine digte, der taler om hans eget levede liv i underklassen og samtidig refererer til forskning og samfundsdebat (Falster, 2025). Digte kan tænkes som en af flere formidlingsformer, forskeren har til sin rådighed i sin værktøjskasse sammen med foredraget, rapporten, formidlingsartiklen og den peer-reviewede artikel.

Det er på tide at gå i seng. Feltdagbogen blev lang med det hele på én gang som sædvanlig, men sådan kan feltdagbøger jo være. Poetisk videnskab? Forskerdigte? At stå i det næste? Hvad vil jeg kalde det? Jeg hælder kaffen ud i køkkenvasken, mens endnu et digt rumstrerer i baghovedet. Noget med at poesi og videnskab begge to leder efter sandheden eller hvordan er det nu lige? (Yasir, 2024) Måske er digtet en lokal betydningsfuld sandhed for dem, der skriver og læser? Jeg lister ind til skærmen igen og slutter med et nyt digt om det spørgsmål.

Livets gesandt

Er et digt sandt? Det er meget at forlange
Men det er en følsom snabel ned i livet

Mens digtet skrives, findes det ikke endnu
Bagefter står det der og insisterer på at være til

Hjerte rimer på smerte, fordi det er sådan det er
Verden findes i tastaturet eller i den gule blyant

Sådan mærkes det at være til for nogen
Sådan vælter tvivlen op til skriften

I digtets omkreds er det vigtigt at stå parat
Lava op af en vulkan, sne ned en smuk vintermorgen

Et jeg taler hen over linjen, et vi læser teksten
Her åbnes digtet gennem en knirkende dør

Er et digt sandt? Det taler uden at vide det
Men det insisterer på at trække vejret

Referencer

- Boden, M.** (2012). *Creativity & Art - Three Roads to Surprise*. Oxford University Press. ISBN: 9780199590735
- Falster, E.** (2025). *Vordingbronx*. Hans Reitzels Forlag. ISBN: 9788702439045
- Eldagsen, B.** (2024). *Outsourcing the Muse? AI Creativity vs. Human Creativity*. Ted Talk, TEDxESMT Berlin. Lokaliseret 16.02.2025 på <https://www.youtube.com/watch?v=iW9X4vENwkM&t=391s>
- Faulkner, S. L.** (2007). Concern With Craft: Using Ars Poetica as Criteria for Reading Research Poetry: Using Ars Poetica as Criteria for Reading Research Poetry. *Qualitative Inquiry*, 13(2), 218-234. <https://doi.org/10.1177/1077800406295636>
- Husum, H.** (2023). *Skab levende grønne fællesskaber. Ikke isolerende og ødelæggende individuelt forbrug v/ Maria Toft*. Lokaliseret 23.02.25 på <https://www.youtube.com/watch?v=x5pCutrEj8Q&t=197s>
- Jerg, K. & Thestrup, K.** (2025). Kulturelle mødesteder. *Tidsskriftet BUKS*, Årg. 41 Nr. 70 (2025): Formidlingsfællesskaber – fortællinger om kulturelle praksisser med 0-6-årige. <https://tidsskrift.dk/buks/article/view/152321/194905>
- Johnsen, H. F.** (2022). Beyond Disciplines: Spoken Word as Participatory Arts-based Research, *International Review of Qualitative Research*, Vol. 15(3). <https://doi.org/10.1177/19408447211052>.
- KlimaMarts** (2024). *Maria Toft, forsker i grønne fællesskabers betydning - digter og meget mere*. Lokaliseret 23.02.2025 på <https://www.youtube.com/watch?v=WEPxVM-18IM&t=541s>
- Kølln, T.** (2019). Kan videnskab skrives som digte? Det mener denne forsker, der fik kvalme af konventionelle analyser. *Akademikerbladet*. Lokaliseret 16.02.2025 på <https://dm.dk/akademikerbladet/aktuelt/2019/august/kan-videnskab-skrives-som-digte-det-mener-den-forsker-der-fik-kvalme-af-konventionelle-analyser/>
- Kølln, T.** (2022). Klaus skriver digte, mens han forsker. *Akademikerbladet*. Lokaliseret 16.02.2025 på <https://dm.dk/akademikerbladet/magasinet/2022/dm-akademikerbladet-nr-3-2022/klaus-skriver-digte-mens-han-forsker/>
- Miller, E., Donoghue, G., & Holland-Batt, S.** (2015). "You Could Scream the Place Down": Five Poems on the Experience of Aged Care: Five Poems on the Experience of Aged Care. *Qualitative Inquiry*, 21(5), 410-417. <https://doi.org/10.1177/1077800415572396>
- Reiche, C., Svelle, A. L., Henningsen, L. & Mouritsen, F.** (red.) (2005). Ord uden hest – æstetiske processer i et omrejsende fabulatorium. *Tidsskriftet BUKS*. nr. 39 (2005) Lokaliseret 31.07.2025 på <https://buks.dk/udgivne-numre/>
- Thestrup, K.** (exp. 2025). *At stå i det næste*. Forlaget Mellemsgaard.
- Thestrup, K.** (2013). *Det eksperimenterende fællesskab: Medieleg i en pædagogisk kontekst*. Systime.

Thestrup, K. & Robinson, S. (2016). Towards an entrepreneurial mindset: Empowering learners in an open laboratory. In: Papadopoulos, P.M., Burger, R. & Faria, A. (ed.). *Advances in Digital Education and Lifelong Learning*, Vol. 2.: Emerald Group Publishing Limited. Chapter 8, p. 147-166

Yasir, M. (2024). *The Fusion of Science and Poetry*. Blogpost. Lokaliseret 01.08.25 på <https://medium.com/the-modern-scientist/science-and-poetry-are-same-a5f15ab17795>

Forfatterbiografi

Klaus Thestrup (f. 1959) er digter, forsker og underviser. Han skriver digte om livets mange spørgsmål, om digital leg med børn og studerende og om at være i åbne processer. Han er lektor ved Danmarks institut for Pædagogik og Uddannelse på Aarhus Universitet (DPU) i Danmark, hvor han bl.a. underviser på kandidatuddannelsen IT-Didaktisk Design. Han er uddannet socialpædagog og dramaturg, Han har desuden en master i børne- & ungdomskultur og en ph.d. i medieleg. Han har i en årrække undervist i drama på pædagoguddannelsen. Han har skrevet en lang række artikler om eksperimenterende fællesskaber, åbne laboratorier og online undervisning igennem fleksible mødepladser på nettet. Børnehaver har ofte været i fokus i hans praksisforskning. Han publicerer løbende på sin hjemmeside: klausthestrup@com.

